

LBRIS

We know
books

Fericitul Ioan Suciu

EROISM

Cuvânt înainte de
PS Cristian Dumitru Crișan

Galaxia Gutenberg
2024

O mărturie

Avea un trup mărunț, delicat, prin care un suflet mare își arăta jovialitatea, bunătatea, dăruirea față de Cristos și devoțiunea față de Sfânta Fecioară, cu energie delicată, izvorâtă din credința sa vie și iubirea sa largă. Nici măcar suferința trupului nu împiedica desfășurarea energiei sufletului său generos.

A suferit toată viața, dar nici zilele în care se hrănea numai cu ceai nu-i dădeau aspectul unui suferind și nici nu-i micșorau vigoarea predicilor pe care le ținea.

Din cauza bolii a trebuit să-și întrerupă studiile de la Roma (Colegiul „Sfântul Atanasie”) și să facă o pauză de un an – chiar în ultimul an de studii – petrecut la Blaj, în familie. Tatăl său era directorul Tipografiei și Librăriei Seminarului, iar unchiul său după mamă era canonicul Coltor, de la care a moștenit o mare bibliotecă și, se pare, darul oratoriei.

Inteligent, cu o memorie foarte bună, PSS Ioan Suciu cred că a fost, în vremea lui, cel mai de seamă orator bisericesc de la noi din țară.

A fost profesor de religie la Liceul „Sfântul Vasile” din Blaj, apoi profesor de teologie, propunând teologia morală la Academia de Teologie din Blaj, apoi episcop auxiliar la Oradea, ca apoi să revină la Blaj ca Administrator Apostolic al Mitropoliei.

În atmosfera încărcată din 1948, era încrezător în Biserică, dar nu utopic. A avut la inimă gândul unui student care îi scria că în timpul prigoanei nu trebuie să așteptăm să vedem cu satisfacție pe dușmanii Bisericii căzuți la picioarele noastre, căci nu noi, ci Dumnezeu trebuie să învingă.

Pentru a susține pe credincioși, a predicat în catedrala arhiplină, cu toate că autoritățile încercau să oprească accesul, mai ales al celor ce trebuiau să treacă podul de pe Târnava. La sfârșitul ceremoniilor religioase, elevii faceau cordon pentru a-și proteja episcopul. A trimis scrisori de îmbărbătare preoților și a vizitat mereu parohiile, mai ales cele mai amenințate. Nu o dată, în urma acestor vizitații, a fost oprit pe drum, coborât din trăsură și, legat la ochi, dus nici dânsul nu știe unde, timp de câteva zile.

În 1948, când i s-a comunicat din partea Ministerului Cultelor că nu mai este episcop, a răspuns: „dacă Ministerul Agriculturii ar decreta că stejarii din pădure nu mai sunt stejari, ei tot stejari ar rămâne. La fel și eu, tot episcop sunt”.

În ziua de 28 octombrie 1948 a fost arestat definitiv. A mers la securitate să protesteze pentru arestarea unor preoți și chiar a surorii sale, Pușa,

dar a fost reținut și trimis la securitatea din Brașov (Blajul aparținea de Regiunea Brașov, conform împărțirii regionale de atunci a țării).

De acolo a fost dus la Ministerul de Interne, unde a întâlnit și pe ceilalți episcopi arestați la 28 octombrie. Împreună cu aceștia a fost dus la vila Dragoslavele a Patriarhului de atunci.

În luna februarie 1949, împreună cu toți episcopii și un grup de preoți care se găseau la mănăstirea Neamț, a fost dus la Căldărușani, într-o fostă școală mănăstirească, deteriorată de cutremur, înconjurată cu gard de sârmă ghimpată și păzită de soldați. De aici a fost dus la Ministerul de Interne pentru anchetă, unde a fost bătut pentru că nu a vrut să dea niciun nume.

În luna mai 1950, împreună cu toți cei de la Căldărușani, a fost transferat la închisoarea din Sighet. Aici a trebuit să împartă câțiva timp celula (8m²) cu părintele Neda, bolnav de plămâni. A suportat această incomodare, cum a suportat altă dată când a fost izolat de ceilalți episcopi, pe motiv că trebuia să i se dea mâncare de regim, „ca să nu o mănânce alții”. Regimul a constat în următoarele: o zi, mâncare obișnuită, cealaltă zi, niciun fel de mâncare.

În astfel de condiții, nu este de mirare că nu a putut avea bucuria de a vedea libertatea Bisericii sale, căci la 26 iunie 1953 a murit între ceilalți episcopi. După ce a fost scos dintre ei, în noaptea următoare a fost pus pe o pătură și tras de la etaj pe

scări în jos, apoi a fost aruncat în căruța care l-a dus să fie înmormântat într-un loc fără niciun semn distinctiv.

Înzestrat cu atâtea calități naturale și haruri supranaturale, ar fi putut face mult bine Bisericii. Dar spunea el însuși: „am fost un pom cu mulți boboci, dar cu puține flori”. Acești boboci s-au deschis în Biserica Triumfătoare, unde florile sfințeniei sunt mai frumoase decât cele ce se deschid pe pământ.

Dacă „învingătorii nu încearcă nici o părere de rău pentru învinși, învinșii pot fi la un moment dat învingători” (Mihai Stoian, „Procesul unui proces”, ed. Cartea Românească, 1978). Preasfințitul Suciu a fost un astfel de învins.

Pr. Eugen POPA

STRIGĂT DE ALARMĂ ÎN SUFLET

Aș vrea să prefac toată colbăria de stele în limbi de foc, întreg nisipul argintiu al mării, în guri ce țipă, și toate rănile omenești în buze care glăsuiesc, căci vreau să strig cu iureș de clopot furios, să dau alarma în străfundurile sufletului tău, să izbesc nervos în pereții de nepăsare, în învelișul de comoditate în care ți-ai învăluit viața tinereții tale:

IEȘI DIN SCUTECE ȘI TE ALINIAZĂ BĂRBĂTEȘTE CHEMĂRII DE A TRĂI EROIC!

Unde ești?

Durerea ne-a venit ca o solie, îmbrâncindu-ne în răscruce de viață: sau îți schimbi matca vieții, sau îți schimbi numele de creștin și de român.

În acest gigantic decor istoric de catastrofe și arhitecturi de limbi de foc, când sângele ciocănește pereții arterelor ca să-și spovedească neastâmpărul după faptele mari, nu te pot vedea cocoșat și slut, plimbându-te rezemat de propriile tale oseminte, otrăvit de egoism și lene, caricatură și de creștin și

de român, trăind de parcă AI VREA SĂ UCIZI PE CINEVA DIN TINE.

Priveliștea aceasta este peste puterea de îndurare a CERULUI. Cataractele cele de sus începură să tatueze pământul cu chipul unei cruci uriașe pe care vor fi răstignite noroadele. Drum de mijloc nu mai este decât pentru aceia care s-au proscris pentru toate morțile negre; pentru moartea trupească și spirituală, pentru moartea civilă și istorică, pentru moartea cea dintâi și moartea cea de-a doua; pentru moartea fără zăcăminte de viață, cum sunt morțile acelor care mor întru Domnul. Această cruce uriașă din țândări de oase și carne, din inimi mistuite și suflete torturate, își întinde brațele peste continente, ținându-le în ea emisferile cu oceanele și văzduhurile.

Tu poți lipsi de pe această Golgotă pe care ne-am instalat. Dar atunci unde-ți vei hotărî domiciliul? Vei fi UN ABSENT!

Vai, dacă îți definești viața printr-o absență.

Te vrea Împăratul!

Până la venirea lui Isus, omenirea aștepta pe Dumnezeu. De atunci încoace DUMNEZEU NE AȘTEAPTĂ, zice Pr. H. D. Lacordaire. Vei putea să-ți închipui ce înseamnă să amăgești pe Dumnezeu, care așteaptă?

El a venit ca viață să avem, și mai multă să avem. Acum este ora acestui „mai mult”. Toată viața noastră strigă chemarea la acest belșug de viață ce curge spre noi pe jgheburile de lumină ale credinței și ale durerii.

Nu dezamăgi ÎNVIEREA ȘI VIAȚA!

Isus nu are pentru tineri decât cuvinte de chemare la viața plină, eroică. „Tinere, îți zic: scoală!” – „Vino după mine.” – „Lasă morții să-și îngroape morții.”

Isus nu poate să te știe mort, mocnind într-o viață de vierme și bursuc, pe lutul frământat de drama răstignirii Sale. Sfânta Scriptură este străbătută de această grijă a lui Dumnezeu de a învia pe cei tineri. O, dacă ai simți tremurul VIETII pentru tine!

Prorocul prieten al tunetului și al focului, *Ilie Tesviteanul*, învie *un copil* (Regi 17, 22.)

Elizeu, ucenicul lui *Ilie*, învie de asemenea *un copil* (Regi 4,35.)

Isus învie pe *Talita*, grațioasa de doisprezece ani; învie pe *tânărul* din *Naim*.

Simon pescarul, care s-a numit *Piatră*, învie pe tânăra „*Căprioara*” – *Tabita*.

Furtunosul *Pavel* din *Tars* învie pe *tânărul* *Eutihie*.

Proces de învieri numai pentru cei tineri. *Lazăr*, prietenul lui *Isus*, se pierde în acest cortegiu de înviați tineri și copii.